

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 21644/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Маринковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и Предузећа за промет на велико и мало, производњу и услуге Аутопрофесионал Миленковић ДОО Сврљиг, које заступа пуномоћник Драган Лазаревић, адвокат из ..., ради раскида уговора и исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2203/22 од 30.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 2203/22 од 30.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда суда у Нишу П 8/2020 од 14.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је основни тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је дана 01.01.2009. године по сили закона раскинут уговор о купопродаји опреме и апарата – уређаја, наведених у том ставу изреке, који је закључен између тужиоца и туженог, да се тужени обавезе да наведену опрему и апарате преда - врати тужиоцу у својину и државину, с тим што се ове обавезе може ослободити ако исплати тужиоцу уговорену купопродајну цену 1.923.108,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2009. године, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тражено да се раскине уговор закључен дана 01.01.2009. године, о купопродаји опреме и апарата – уређаја, наведених у том ставу изреке и да се тужени обавезе да опрему и апарате, набројане у изреци, преда - врати тужиоцу у својину и државину, с тим што се ове обавезе може ослободити ако исплати тужиоцу уговорену купопродајну цену 1.923.108,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2009. године, па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да исплати тужиоцу, на име дуга, за продате побројане ствари, износ од 352.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 01.01.2009. године, па до исплате. Ставом четвртим изреке, тужба је повучена у односу на туженог Аутопрофесионал Миленковић ДОО Сврљиг. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2203/19 од 14.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда суда у Нишу П 8/2020 од 14.04.2019. године, у ставу првом, другом, трећем и петом изреке.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац из разлога прописаних Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3, чланом 28. став 1, чланом 30. став 1. и чланом 33. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правном спору кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према одредби члана 28. став 1. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом члана 30. став 1. ЗПП, прописано је да ако једна тужба против истог туженог обухвата више захтева који се заснивају на истом чињеничном и правном основу, надлежност се одређује према збиру вредности свих захтева, док је одредбом члана 33. став 1. истог закона прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, а тужилац у тужби наведе да пристаје да уместо испуњења тог захтева прими одређени новчани износ, као вредност предмета спора узме се тај износ.

Тужилац је поднео тужбу 04.05. 2018. године, ради раскида уговора, предаје ствари и исплате износа 352.000,00 динара, на име дуга. Тужба садржи факултативно овлашћење да се тужени може ослободити обавезе предаје ствари, исплатом износа 1.923.108,00 динара, а у тужби и уводу првостепене пресуде, као вредност предмета спора, наведен је износ 4.435.108,00 динара.

Имајући у виду цитиране одредбе закона и садржину тужбеног захтева, вредност предмета спора у односу на неновчани имовинско-правни захтев са факултативним овлашћењем, у смислу члана 33. став 1. ЗПП, износи 1.923.108,00 динара, док је вредност предмета спора у односу на новчани имовинско-правни захтев 352.000,00 динара, што у збиру представља меродавну вредност за утврђивање права на ревизију од 2.275.108,00 динара, као динарску противвредност од 19.250,33 евра (по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, 1 евро је вредео 118.1854 динара).

С обзиром да вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000,00 динара по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић